

Сваки природни процес, као и људска активност, има своју логику (законитост), која не мора бити видљива и разумљива посматрачима са стране.

Тако је и ускршња лакрдија Томислава Николића, према СНС официјелној презентацији, била несхватљива из аспекта постизања рационалног циља, поготово када се радило о радикалном средству (штрајк жеђу и глађу), којим се врло брзо угрожава властити живот.

Уколико је овај мислио озбиљно угрозити властити живот, ради тога да би затражио померање избора за неколико месеци, ово би се могло оквалифицирати као сулуд чин, јер је добитак за толико жртвовање, практично багателан.

Образлагати кооперативност СНС према еуроатлантским пријатељима (Империји) јесте сувишно, за свакога тко иоле прати српску политичку сцену.

Шта је потом натерало Николића да блефира на најслабију карту (што је било видљиво и „из авиона“), те да за велики улог, чак и у случају успеха, не добије практично ништа.

Овдје је негдје морао бити „закопани пас“, којег аналитичари, а поготово јавност није видела, а писац овог текста ће исто покушати да открије.

Детекцију ћу извести из контекста постојања демократских стандарда и неспорне (безусловне) кооперативности СНС према еуроатлантским промотерима слободе и демократије, те догађања везаних уз лакрдију „жеђогладомора“.

Темељни демократски стандард је да се власт осваја на одређено раздобље у изборима, те да се превремени избори одржавају само уколико се распане постојећа коалиција и не може оформити већина за нову владу или ова распише изборе ради постизања неког циља. Било који начин изнуђивања избора пре истека изборног раздобља (митинзи, жеђогладни штрајк и сл.) неприхватљив је чин, из аспекта одржавања демократских стандарда.

Образлагати кооперативност СНС према еуроатлантским пријатељима (Империји) јесте сувишно, за свакога тко иоле прати српску политичку сцену.

Но да пређем на саму ствар (*in media res*).

Дакле, увођење митинга, као средства за изнуђивање избора, јесте у сваком случају потпуно неприхватљиво (када се ради о њима колаборантским режимима) за еуроатлантске промотере слободе и демократије, па су ови имали послужити као средство за постизавање другог циља и то, по мени, осигуравање позиције СНС у будућој влади. Стога су митинзи били уцена (рекет) Бориса Тадића да прихвати „понуду која се не може одбити“, уз посредовање и гаранцију бриселских ментора.

Како је априлски митинг већ био заказан и исти отказати, без „ваљаног“ разлога, било би штетно по рејтинг, то је измишљен спектакуларни сценариј излазне митингашке стратегије, који је требало да има ефекат шок бомбе на митингаше, тј. Николићев „жеђогладомор“. Иста је толико шокирала митингаше да су се ови без проблема разишли.

Према томе стварна „понуда која се не може одбити“ је била престанак митингашког

Пише: Никола Турајлић
среда, 11 мај 2011 18:52

таласања за учешће у будућој владиној коалицији, која је прихваћена приликом посете коју је учинио Тадић.

Потом је спровођен сценариј за окончање лакрдије, у којем је главну улогу имало вођство СПЦ, чији ауторитет је био покриће за престанак „жеђогладомора“.

Посета финансијера Бека може се објаснити само његовим нестрпљењем да сазна, из прве руке, да ли је закључен договор о постизборној коалицији, који гарантује наставак суверених тајкунских позиција.

Остали посетиоци су имали улогу статиста (Конузин, Булатовић, Коштуница), са тим да изгледа како се последњи настоји записати до Гинисове књиге рекорда, као политичар којега су највише преводили жедног преко воде.

За мој закључак о закључењу уговора о постизборној коалицији између ДС и СНС, разумљиво, нема директних доказа, већ исти има упориште у чињеницама које посредно потврђују његово постојање.

Највећи добитник је Империја која је увалила у Тадићев тим суперколаборанта.

Пре свега Николић не може због кооперативности према промотерима слободе и демократије изводити било какве активности без њихове сугласности, а поготово такве које би довеле (изнуђивањем избора) до рушења њиховог колаборантског режима.

Исти је искусни политичар и познавалац прилика у Србији, па је несумњиво свестан да гандијевска метода борбе не може имати ефект, тј. да је „жеђогладомор“ неозбиљна, а не понуда која се не може одбити.

Зашто се ишло на „жеђогладомор“, када овај претпоставља брзо окончање или неумитну

Пише: Никола Турајлић
среда, 11 мај 2011 18:52

смрт, осим ако се то није кобајаги изводило и имало брзо завршити, са сакривеним циљем пред јавношћу.

Због чега би Тадић тако уранио у посету (у четири ока) на први дан штрајка, ако пред тим ова посета није била већ договорена са одређеним циљем.

Напрасни престанак интереса СНС за изнуђивање проверених избора, по свим акцијама (петиција, митинзи, жеђогладомор), потврђује да је „понуда која се не може одбити“ ипак прихваћена, али да је њен садржај био другачији од јавно истицаног захтева за ванредним изборима.

Како је Николић био раније изиграван у коалицијским преговорима (Коштуница и Дачић) то је исти извесно тражио да договор буде записан црно на белом, уз посредовање и гаранцију Империје, што се све уклапа у средства империјалне реалполитике.

Не видим могућност да се наведене и друге чињенице сложе у било коју другу логичну слагалицу, осим ове са постизборном коалицијом ДС и СНС, из чега би требало следити да овај мој закључак није нека морбидна конструкција у контексту теорије завере.

Према томе у оваковој верзији догађања на страсну недељу Николић је постигао свој постављени циљ, дакле ни у којем случају није губитник, осим што је изгубио и оно мало веродостојности, а можда нешто и изборног рејтинга.

Шта је Тадић добио или изгубио, у случају исправности закључка о закључењу уговора о постизборној коалицији.

Највећи губитник је Србија која ће готово извесно имати још сервилнију владу у односу према Империји.

У сваком случају је за њега је позитива да је добио у тим опозицијског колаборанта, што му омогућује евентуално формирање двојкоалицијске владе (с националним мањинама) односно да избегава уцене осталих потенцијалних коалицијских странака, а изгубио је колаборантску ексклузиву, са претњом да може бити пуштен низ воду у случају делимичне кооперативности.

Међутим највећи добитник је Империја која је увалила у Тадићев тим суперколаборанта, који ће отежати овоме досадашње изврдавање давања косовске тапије, јер је Николић морао за гаранцију испуњења договора обећати апсолутну сервилност.

Највећи губитник је Србија која ће готово извесно имати још сервилнију владу у односу према Империји, а грабежљивију код куће, што ће рећи да никад није тако лоше да не може бити горе.

У наведеној ситуацији директни губитници би били самоуверени Дачић и неурачунљиви Јовановић, као и расколник Динкић, јер неће сви бити нужни за стварање скупштинске већине односно за исту ови можда неће бити уопште ни потребни.

У мојем претходном тексту о политичкој сцени у Србији сам изнио потпуно супротну процену шанси СНС да се дочепа власти, тј. да ова неће ни прињуштити исту. Како је текст написан пре ускршње лакрдије, сама процена је заснивана на редовном току ствари, у који не припада и „жеђогладомор“. Међутим овај и оно што је било за њим, свакако су промењене околности (у праву: *clausula rebus sic stantibus*), које су захтевале

превредновање ранијих закључака

Уколико сам у праву, карте на српској политичкој сцени су поновно подељене, утолико што Тадић и и властижеђогладни Николић ће у будућности играти у пару и имају, за сада, најјаче адуते.

Како ће се ствари касније одвијати је непредвидиво.

Уколико би се десило (упркос даних беса) да пре избора процури садржај постизборног коалицијског уговора, што Тадићу не би уопште причинило штету, могло би се десити да Николић заврши на историјском сметлишту, пре него ступи у владу.

У сваком случају, након ускршње бламаже и одустајања од изнуде ванредних избора, треба очекивати појачану патриотску и еуроскептичну реторику СНС, за "Влахе" и Коштуницу, како би се макар мало повратио раније изгубљени патриотски имиџ и забашурила ускршња догађања.

Претпостављам да је ова привремена антиевропска концесија (до избора) већ одобрена од стране еуроатланских пријатеља, а у пакету излазне митингашке стратегије.

Тако ме не би зачудило да властижеђогладни Томо наредних месеци мученички "погине на Косову", а да по изборима, саопшти Србљима како се ипак морају помирити са неповратном реалношћу.

Дакле на политичкој сцени Србије се ипак догодило нешто ново, али само у смеру даљег учвршћивања погубне политичке констелације.